

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден — номер тридесет и шест

Jeff Pippenger

2026-01-27

Число тридесет и шест

В „смута“, която Джеймс Уайт определя като разпръсването на милеритите след 22 октомври 1844 г., Уилям Милър преживява сън през 1847 г., а две години по-късно е положен в гроба.

„Ако Уилям Милър би могъл да види светлината на третата вест, много неща, които му изглеждаха тъмни и тайнствени, биха му били обяснени. Но братята му изповядваха към него тъй дълбока любов и загриженост, че той мислеше, че не може да се откъсне от тях. Сърцето му се склоняваше към истината, а после той поглеждаше към своите братя; те ѝ се противопоставяха. Можеше ли да се откъсне от онези, които бяха стояли рамо до рамо с него в прогласяването на идването на Исус? Той мислеше, че те със сигурност не биха го повели в заблуда.

„Бог допусна той да падне под властта на Сатана, под господството на смъртта, и го скри в гроба от онези, които непрестанно го отклоняваха от истината. Моисей съгреша, когато бе на път да влезе в Обетованата земя. Така и аз видях, че Уилям Милър съгреша, когато скоро щеше да влезе в небесния Ханаан, като допусна влиянието му да застане против истината. Други го доведоха до това; други трябва да дадат отчет за него. Но ангели бдят над скъпоценния прах на този Божий служител, и той ще излезе при звука на последната тръба.

„Твърда основа“

„Видях една група, която стоеше добре защитена и твърда, без да оказва никакво благоволение на онези, които биха разколебали установената вяра на тялото. Бог гледаше на тях с одобрение. Бяха ми показани три стъпки — вестите на първия, втория и третия ангел. Моят придружаващ ангел каза: „Горко на онзи, който би преместил и един камък или раздвижил и една игла от тези вести. Истинското разбиране на тези вести е от жизненоважно значение. Съдбата на душите зависи от начина, по който те биват приети.“ Отново бях преведена през тези вести и видях колко скъпо Божият народ беше придобил своята опитност. Тя беше спечелена чрез много страдание и тежка борба. Бог ги беше водил стъпка по стъпка, докато ги беше поставил върху здрава, непоклатима платформа. Видях отделни личности да се приближават към платформата и да изследват основата. Някои с радост незабавно стъпваха върху нея. Други започваха да намират недостатъци в основата. Те желаеха да се направят подобрения и тогава платформата би била по-съвършена, а народът много по-щастлив. Някои слизаха от платформата, за да я изследват, и заявяваха, че е положена погрешно. Но видях, че почти всички стояха

твърдо върху платформата и увещаваха онези, които бяха слезли от нея, да престанат с оплакванията си; защото Бог беше Главният Строител, а те воюваха против Него. Те разказваха за чудното Божие дело, което ги беше довело до твърдата платформа, и в единство издигаха очите си към небето и с висок глас прославяха Бога. Това въздейства на някои от онези, които бяха роптали и бяха напуснали платформата, и те със смирен вид отново стъпиха върху нея.“ Ранни писания, 258.

Чудните дела на Милър

„Чудното дело“ на Уилям Милър доведе до „твърдата основа“, която беше „здравата, непоклатима платформа“. „Основата“ на „непоклатимата платформа“, както и последвалото нападение срещу „платформата“ и „основата“, което бе предприето след смъртта на Милър през 1849 г., е посочено в неговия сън.

Уилям Милър е символът на основите на адвентизма.

Той е също така символ на милеритната история от 1798 до 1863 година.

Той е също така символът на милеритската история от 1798 до 1844 година.

Той е също така символ на историята на трите ангела от 1798 година до неделния закон.

Той е представен чрез четиридесет и шестте години от 1798 до 1844.

Той е представен чрез числото „220“ по отношение на 2 520 и 2 300.

Той е представен чрез „седемте времена“ — 2520.

Той е представен чрез 2300-те.

Двата съня на Милър бяха предобразени от двата съня на Навуходоносор в втора и четвърта глава на Даниил.

Периодът от 1798 г. започва с Навуходоносор и завършва през 1863 г. с Валтасар.

Периодът от 1798 година до неделния закон започва с Навуходоносор и завършва с Валтасар.

Като символ на историята на милеритите, той е символ на основите, които представят истините, открити между алфа-откриването на 2,520 и омега-откриването на 2,300.

Коментирайки съня на Уилям Милър, Джеймс Уайт посочи, че „ключът“ е бил методът на Милър за изучаване на Библията. Тази методология е ключът Давидов, положен върху рамото на Милър, защото той представи пророчеството за 2300 години, което завърши, когато Исая 22:22 се изпълни на 22 октомври 1844 г.

Истините, които започнаха да бъдат разпечатвани от 2023 година нататък, са истините, които вече бяха определени в изложението на „Таблиците на Авакум“ 95, и тези истини сега се поставят в една нова рамка на „Истината“.

Призивът на гласа в пустинята през юли 2023 г. посочи, че плачът и риданието са били необходими за онези, които е трябвало да се покаят поради прогласяването от 18 юли 2020 г. Онези, които щяха да бъдат сред мъдрите девици, трябваше да се покаят в съгласие с молитвата от Даниил 9, която е молитвата на онези в Левит 26, които разпознават, че са били разпръснати.

Когато Милър казва: „Докато така плачех и скърбях за голямата си загуба и отговорност, спомних си за Бога и усърдно се помолих Той да ми изпрати помощ. Незабавно вратата се отвори и един човек влезе в стаята, при което всички хора я напуснаха; и той, държейки в ръката си четка за прах, отвори прозорците и започна да измита праха и сметта от стаята.“

Вратата, която се отвори, бе сърцето на Милър, когато той „усърдно се молеше“ за „помощ“. Исус, като Верния Свидетел към Лаодикия, хлопа на сърцата, търсейки вход. Когато вратата се отвори, започна процес на отделяне. Когато вратата се отвори, се отвориха и „прозорците“, а „прозорците“ са небесните прозорци.

Йоан видя небесните прозорци отворени в деветнадесета глава на Откровение, когато Господ издигна Своята войска от бели коне, непосредствено след като невестата се бе приготвила. Тази войска е войската на Езекиил, която се изправя в отговор на вестта на суровия източен вятър. Тази войска е тържествуващата църква, която се преобразява от воюващата църква в тържествуваща църква, когато се извърши отделянето на житото от плевелите. Това отделяне е представено също и като преминаване от лаодикийското преживяване към филаделфийското преживяване. Милър отвори сърцето си и позволи на Верния Свидетел да влезе, когато Той отдели житото от плевелите, като така въздигна към живот Своята войска от бели коне.

На 31 декември 2023 г. човекът с четката за прах влезе в стаята, след като хората си тръгнаха, и започна делото по отстраняването на боклука на заблудата, като същевременно поставяше старите истини от Таблиците на Авакум в нова рамка на истината.

„Спасителят не бе дошъл да отмени онова, което патриарсите и пророците бяха говорили; защото Сам Той бе говорил чрез тези представителни мъже. Всички истини на Божието слово произлизаха от Него. Но тези безценни скъпоценни камъни бяха поставени в лъжливи обкови. Тяхната скъпоценна светлина бе заставена да служи на заблудата. Бог желаше те да бъдат извадени от обковете на заблудата и поставени отново в рамката на истината. Това дело можеше да извърши само Божествена ръка. Чрез връзката си със заблудата истината бе служила на каузата на врага на Бога и човека. Христос бе дошъл да я постави там, където тя щеше да прослави Бога и да извърши спасението на човечеството.“ Копнежът на вековете, 287.

Една от първите истини, преподавани през 2024 г., беше обяснението на разочарованието от 18 юли 2020 г. Ред след ред бе разпознато, че първите разочарования на всяка реформаторска линия определят 18 юли 2020 г. като основен ориентир в притчата за десетте девици. Темата за разочарованието стана „ключът“, който отключва истината за светилището; докато при великото разочарование от 1844 г. светилището беше „ключът“,

който отключи разочарованието.

Човекът с четката за прах, Който е също и Лъвът от Юдовото племе, започна да разпечатва вестта на Среднощния вик през 2023 година. Сега достигнахме мястото в съня на Милър, където Той поставя по-голямото ковчеже върху масата и хвърля вътре истините, които трябва да засияят десет пъти по-ярко от слънцето. Едно от тези скъпоценни камъни е откровението за това Кой е Той в пророческия разказ.

Когато пророчеството бъде разпечатано, Той е Лъвът от Юдовото племе, Който взема старите истини и ги поставя в нова рамка на трите стъпки на „истината“. Тази рамка се държи заедно от Христос като Алфа и Омега, първият и последният. Като Божие Слово Той е подредил всеки елемент на Своето Слово. Като Палмони Той е устроил всеки аспект като математика.

Когато Петър е в Кесария Филипова, в третия час, Той се представя като Палмони, с ударение върху „пророческите фрактали“. Едно от последните откровения на Христос като Господ на пророчеството е ударението върху пророческите фрактали, представени чрез Петър в Матей 16:18, което е символът на 1.618, наричан в естествения свят златното сечение, а от Палмони — „пророчески фрактали“.

Едва сме започнали да разпознаваме пророческите фрактали, които се намират в свещената седмица от 27 до 34 година. Преди да се върнем там по пътя си към книгата на Йоил, беше необходимо акцентът върху пророческите фрактали да бъде включен в разглеждането ни на съня на Милър.

Периодът от времето, когато Милър призоваваше хората „дойдете и вижте“, и Христос, като човека с четката за прах, призоваваше Милър „дойди и виж“, е от 1798 година до неделния закон, но той съдържа фрактал в рамките на тази цялостна история — периода от 1798 до 1863 година. Той съдържа още един фрактал от 11 септември до неделния закон и друг — от 2023 година до неделния закон.

Когато Милър затвори очите си сред суматохата, той представляваше историята на 1849 година, когато Господ се опитваше да довърши делото, но без успех. Той е възкресен през 2023 година, защото е Илия, който бе убит на улицата заедно с Мойсей. Той умря през 1849 година, а после умря отново на 18 юли 2020 година.

Неговият сън бе даден през 1847 г.; тогава Господ простря ръката Си втори път и издаде схемата от 1850 г. Когато Господ простре ръката Си втори път в историята на сто четиридесет и четирите хиляди, Милър възкръсва.

Началната отправна точка за разпръсването както на Израил, така и на Юда е изложена в Исая.

Защото глава на Сирия е Дамаск, и глава на Дамаск е Рецин; и след шестдесет и пет години Ефрем ще бъде съкрушен, тъй че няма вече да бъде народ. И глава на Ефрем е Самария, и глава на Самария е синът на Ремалия. Ако не повярвате, наистина няма да се

утвърдите. Исая 7:8, 9.

Пророчеството бе дадено през 742 г. пр. Хр., и деветнадесет години по-късно, през 723 г. пр. Хр., Израил бе разпръснат от асирийците, а след това, четиридесет и шест години по-късно, Юда бе разпръснат от Вавилон. Трите дати представляват период от деветнадесет години, последван от четиридесет и шест години. Когато тези две пророчества завършиха съответно през 1798 и 1844 година, деветнадесетгодишният период в началото — от 742 г. пр. Хр. до 723 г. пр. Хр. — беше алфа деветнадесет години, които представляваха омега деветнадесетте години от 1844 до 1863 година.

Милър почина в петата година от омега, деветнадесет години и седем години по-късно бяха публикувани статиите на Хайрам Едсън върху „седемте времена“. Седем години по-късно „седемте времена“ бяха отхвърлени. 1856 година трябваше да бъде запечатването, което предшестваще неделния закон от 1863 година, но не беше определено да стане така.

Третият ангел дойде през 1844, 1888 година и на 11 септември. Сестра Уайт посочи, че когато големите сгради на Ню Йорк се срутят, първите три стиха на Откровение 18 ще се изпълнят.

Откровение 18

СТИХ ПЪРВИ — И след това видях друг ангел, който слизаше от небето и имаше голяма власт; и земята се озари от неговата слава.

Стих ВТОРИ — И той извика мощно със силен глас, казвайки: Падна, падна Вавилон великият и стана обиталище на демони, свърталище на всеки нечист дух и клетка на всяка нечиста и омразна птица.

Стих ТРЕТИ — Защото всичките народи са пили от виното на яростта на нейното блудство, и земните царе са блудствали с нея, и земните търговци са се обогатили от изобилието на нейния разкош.

Могъщият първи ангел слезе с вест в ръката си, и на Йоан бе заповядано да отиде, да вземе малката книжка и да я изяде. Този първи ангел извършва същото дело като ангела от Откровение осемнадесета глава, който осветява земята със своята слава. Това е така, защото първият ангел е алфата, а третият ангел е омегата, и началото винаги онагледява края.

„Исус натовари един могъщ ангел да слезе и да предупреди жителите на земята да се приготвят за второто Му явяване. Когато ангелът напусна присъствието на Исус в небето, пред него вървеше извънредно ярка и славна светлина. Бе ми казано, че неговата мисия беше да озари земята със славата си и да предупреди човека за идващия Божи гняв.“ Ранни писания, 245.

Първият ангел е първият стих на Откровение осемнадесета глава.

И след това видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава.

Вторият ангел е втори стих от Откровение, осемнадесета глава.

И извика със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана обиталище на бесове, свърталище на всеки нечист дух и клетка на всяка нечиста и омразна птица.

Третият ангел е стих трети от Откровение осемнадесета глава.

Защото всички народи са пили от виното на яростта на нейното блудство; и земните царе са блудствали с нея; и земните търговци са забогатели от изобилието на нейния разкош.

Всички царе блудодействат с блудницата при неделния закон, както е предобразено в трети стих. Вестта на втория ангел е, че Вавилон падна, и това е втори стих. Мисията на първия ангел беше да освети земята със славата си, и това е първи стих. Първи стих е 11 септември. Втори стих е процесът на отделяне, който протича сред човечеството от 11 септември насам, а трети стих е неделният закон. Поради тази причина 11 септември е вестта на третия ангел, както и неделният закон. 11 септември е предупреждението за приближаващия неделен закон, както е представено в първите три стиха, а другият глас от четвърти стих е неделният закон. Първият глас от Откровение осемнадесета глава е предупреждението за приближаващия неделен закон, и това предупреждение се превръща в жива реалност при неделния закон.

Периодът от 11 септември до неделния закон е онагледен чрез периода от алфата „дойди и виж“ в съня на Милър до омегата „дойди и виж“. Между 11 септември и неделния закон скъпоценностите биват поставени върху масата на Милър в средата на стаята, разпръснати и заровени, а след това възстановени от човека с четката за прах. Ангелът, който слезе през 1840 г. с малката книжка, беше първият и алфа ангел, който представляваше ангела, слязъл на 11 септември. Този ангел е отъждествен в десета глава, когато на Йоан е казано, че книжката ще бъде сладка, но ще стане горчива.

Йоан представляваше движението на първия ангел, представено от милеритите, и също така онагледяваше движението на сто четиридесет и четирите хиляди. Преди всичко той представляваше последните дни, както винаги правят пророците. Поради тази причина му бе предварително казано, че книгата ще бъде сладка, а после горчива. Милеритите не знаеха това предварително, но от сто четиридесет и четирите хиляди се изисква да знаят това.

Милър, като вестител на първия ангел, е първостепенният символ на онзи, който изяде малката книжка. Като мелничар той трябваше да отдели житото от плявата, след това да смели зърното на брашно и да направи хляба, който трябваше да бъде изяден. Той сподели хляба, като го постави в средата на стаята си и призова всички, които желаеха, да „дойдат и да видят“. Но като символ на онзи, който взе книгата от ръката на ангела, Милър, подобно на Йоан, се обръща към последните дни на третия ангел повече, отколкото към ранните дни на първия ангел. В своя сън той започва, като ни известява, че е получил вестта си от невидима ръка. Първият ангел в Откровение 10 има малка книжка в ръката си, но ангелът от Откровение 18, който е омега спрямо алфата от 1840 година, няма в ръката си изобразена книга; и именно това е книгата, която Милър получи — книгата от невидима ръка.

Милървото „дойдете и вижте“ е 11 септември, а „дойдете и вижте“ на човека с четката за прах е неделният закон.

Между алфа и омега „ела и виж“ се намира вестта на втория ангел, защото алфа е 9/11, което е стих първи от осемнадесета глава, а стих втори е вторият ангел, който завършва в стих трети, което е неделният закон и омега „ела и виж“. В съня на Милър вторият ангел и падането на Вавилон са представени чрез седемкратната употреба на думата „разпръсвам“, докато цялостният разказ показва как истината бива надвивана от заблудата.

Първият и третият ангел слязоха с вестта, която трябва да бъде взета и изядена съответно на 11 август 1840 г. и 11/9. Двете дати съответстват на първия стих от Откровение осемнадесета глава.

Основополагащите истини бяха публикувани през май 1842 г., като пионерската карта от 1843 г. представлява алфата на двете таблици на Авакум. През 2012 г. бяха публикувани „Таблиците на Авакум“, в съответствие с май 1842 г.

Милеристите преживяха първото си разочарование на 19 април 1844 г., предобразявайки 18 юли 2020 г. В този момент пристигна вторият ангел и неговото идване съответстваше на втори стих от Откровение осемнадесета глава. Това разочарование беляза края на първия ангел. Там пристигна вторият ангел и започна времето на забавянето в притчата за девиците. Историята на първия ангел трябва да върви успоредно с историята на втория и, когато се приложи по този начин, идването на втория ангел се съотнася към идването на първия ангел през 1840 г. и 11 септември.

Време на забавяне настъпи на 11/9, което бе предобразено от 19 април 1844 г. На 11/9 четирите ветрове на исляма бяха пуснати, а след това удържани. Тези четири ветрове на Йоан са бурните ветрове на Исая и източният вятър на пророчеството, а ангелът, който запечатва, възлиза от изток. Когато Той възлиза, според сестра Уайт Той извиква „задръж, задръж, задръж, задръж“ четири пъти. Времето на забавяне, което започва с идването на втория ангел, е представено като четирите ветрове, удържани в задържане, докато сто четиридесет и четирите хиляди бъдат запечатани.

След първото разочарование Самуил Сноу бе воден да съчетае вестта на среднощния вик, като по този начин предобрази гласа на викация в пустинята през юли 2023 г.

На лагерното събрание в Ексетър отделянето на девиците въз основа на изпитателното масло очисти и също пречисти милеристите в съгласие с делото на Вестителя на завета. Лагерното събрание в Ексетър представляваше запечатването, защото делото тогава продължи напред като приливна вълна или като могъща войска, докато третият ангел не пристигна на 22 октомври 1844 г. Ключът към тази история е отделянето.

Вторият ангел извършва дело на отделяне, когато пристига, както стана и при първото разочарование, и то завърши с отделянето от 22 октомври. В промеждутъка между двете отделяния бе прогласена вестта на втория ангел. Вторият ангел представлява прогресивно отделяне до последното изпитание на маслото. Последното изпитание на маслото води до

решаващото изпитание на третия ангел. Това решаващо изпитание беше кръстът за Исус, а Гетсиманската градина, означаваща „градина на пресата за масло“, предшестваше решаващото изпитание на кръста, и изпитанието на маслото на девиците предшестваше затворената врата от 1844 година.

Последното изпитание, последвано от съд, беше десетото изпитание за древния Израил. Тогава им бе отсъдено да умрат в пустинята. Било Кадис, Гетсимания или Ексетър — последното изпитание преди съда, при което двете класи се отделят една от друга, посочва едно последно изпитание след 2023 г., което предхожда съда при затворената врата на неделния закон. Това последно изпитание е запечатването. Едно последно или крайно изпитание предполага първо изпитание.

През 2023 г. времето на забавянето приключи, когато Лъвът от Юдовото племе разпечата видението, което трябваше да се забави, като оттегли ръката Си. Тогава започна делото на Самуил Сноу.

Ако поставим периода на първия и втория ангел паралелно един спрямо друг, те посочват слизането на ангел с вест, която изпитва Божия народ чрез неговата реакция на повелята да вземе и да изяде вестта. След това основополагащата вест се излага пред народа, докато основополагащата вест не претърпи неуспех. Тогава пристига третият ангел. Периодът на третия ангел са деветнадесетте години, които бяха омега деветнадесет години — от 742 г. пр. Хр. до 723 г. пр. Хр.

Периодът от 1844 до 1863 г. и периодът от 742 г. пр. Хр. до 723 г. пр. Хр. протичат успоредно един на друг, а също и успоредно на периодите на първия и втория ангел. Тези четири линии на пророческа история се подравняват с периода от 11 септември до неделния закон. Тези пет линии са историята на Милъровото алфа „дойди и виж“ и Христовото омега „дойди и виж“.

Четири пъти по седем

Правилно разбрана, двадесет и шеста глава на Левит определя „седемте времена“ четири пъти, а „седемте времена“ са символ на Милър и неговата вест. През 1842 г. разбирането на Милър за „седемте времена“ беше увековечено върху картата от 1843 г., за която сестра Уайт заявява, че „бе насочена от ръката на Господа“ и „не бива да бъде изменяна“. Седем години по-късно Милър умира през 1849 г., и седем години по-късно вестта за „седемте времена“ е вписана в протокола от Хайрам Едсън, а седем години по-късно е отхвърлена.

През 1842 г. беше публикувана първата таблица на Авакум.

През 1849 г. умира вестителят алфа на „седемте времена“ върху картата от 1843 г.

През 1856 г. омега вестителят на „седемте времена“ върху картата от 1850 г. е пренебрегнат.

През 1863 г. двете таблици на Авакум бяха отхвърлени и беше публикувана картата от 1863 г.

Божествена схема, публикувана в началото, и човешка схема, публикувана в края. В средата са посочени двама вестители, защото втората вест винаги има удвояване.

Първият ангел

През 1842 година бе публикувана първата таблица на Авакум.

Втори ангел

През 1849 г. старият вестител на картата от 1843 г. умира.

През 1856 г. новият вестител на картата от 1850 г. е пренебрегнат.

Третият ангел

През 1863 г. вестта е отхвърлена и е публикувана картата от 1863 г.

Период от двадесет и една години, който представлява четири символа на „седемте времена“, разположени на равни интервали от по седем години. Алфа-вестта е публикувана (1842), алфа-вестителят умира (1849), омега-вестителят е пренебрегнат (1856) и омега-вестта е отхвърлена (1863), като това предобразява 2012; 18 юли 2020 г.; 2023; и скоро настъпващия неделен закон. Смъртта на Милър през 1849 г. съответства на 18 юли 2020 г. Вестителят и вестта бяха възкресени през 2023 г. Омега-вестта сега се разпечатва и е последвана от неделния закон от 1863 г.

В милеритското движение вестта беше утвърдена, а след това вестителят умря. В паралелното движение вестта беше утвърдена, а след това самата вест умря. Вестта беше възкресена през 1856 и 2023 година. Отстъплението е обозначението на 1863 година, а победата е обозначението на нейния съответник при неделния закон. Преди отстъплението и победата при неделния закон и през 1863 година се изяснява разпечатването на омега светлината на крайъгълния камък на „седемте времена“ от 1856 година, както е от 2023 година насам.

Ще продължим в следващата статия.

Уилям Милър: 1782–1849 г.

Уилям: „воля“ и „шлем“ — „непоколебим защитник“, „решителен пазител“ или „воин със силна воля“.

Мелничар: човек, който работи в мелница, особено в мелница, която смела зърно на брашно.

Войн със силна воля

„Правдив, честносърдечен земеделец, който бе доведен до съмнение в божествения авторитет на Писанията, но въпреки това искрено желаше да познае истината, беше човекът, специално избран от Бога да поведе в провъзгласяването на второто

пришествие на Христос. Подобно на мнозина други реформатори, Уилям Милър в ранния си живот бе водил борба с бедността и така бе научил великите уроци на действеността и себеотрицанието. Членовете на семейството, от което произхождаше, се отличаваха с независим, свободолюбив дух, със способност за издръжливост и с пламенен патриотизъм — черти, които също бяха ярко изразени в неговия характер. Баща му беше капитан в армията на Революцията и именно с жертвите, които той бе направил в борбите и страданията на онзи бурен период, могат да бъдат обяснени стеснените обстоятелства на ранния живот на Милър.“

„Той имаше здраво физическо сложение и още в детството проявяваше повече от обикновена умствена сила. С възрастта това ставаше още по-явно. Умът му беше действен и добре развит, и той притежаваше остър копнеж за знание. Макар да не се ползваше от предимствата на висше колегиално образование, любовта му към ученето и навикът му към внимателно мислене и задълбочена критичност го направиха човек със здрав разсъдък и широки възгледи. Той притежаваше безукорен нравствен характер и достойна за завист репутация, като общо беше уважаван заради своята почтеност, пестеливост и доброжелателност. Чрез енергия и усърдие той отрано си осигури материална независимост, макар че навиците му на учение продължаваха да се поддържат. Той изпълняваше с чест различни граждански и военни длъжности и пътищата към богатство и почести сякаш бяха широко отворени пред него.“ Великата борба, 317.

„Познанието за Бога не се придобива без умствено усилие, без молитва за мъдрост, за да можете да отделите от чистото зърно на истината плявата, чрез която хората и Сатана са представяли лъжливо доктрините на истината. Сатана и неговото съзаклатие от човешки оръдия са се стремили да смесят плявата на заблудата с житото на истината. Ние трябва прилежно да търсим скритото съкровище и да търсим мъдрост от небето, за да отделим човешките изобретения от божествените заповеди. Светият Дух ще помага на търсещия великите и скъпоценни истини, които се отнасят до плана на изкуплението. Бих искала да внуша на всички факта, че беглото четене на Писанията не е достатъчно. Ние трябва да изследваме, а това означава да вършим всичко, което думата предполага. Както миньорът с жар изследва земята, за да открие нейните златоносни жили, така и вие трябва да изследвате Божието слово за скритото съкровище, което Сатана толкова дълго се е стремил да скрие от човека. Господ казва: „Ако някой иска да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога.“ Йоан 7:17, Revised Version.

„Божие слово е истина и светлина и трябва да бъде светилник за нозете ви, за да ви води при всяка стъпка по пътя към портите на Божия град. Поради тази причина Сатана е полагал тъй отчаяни усилия да препречи пътя, който е издигнат за изкупените на Господа, за да ходят по него. Не трябва да отнасяте своите идеи към Библията и да правите мненията си център, около който да се върти истината. Трябва да оставите настрана своите идеи пред вратата на изследването и със смирение, покорени сърца, със своето аз, скрито в Христос, с усърдна молитва, да търсите мъдрост от Бога. Трябва да чувствате, че непременно трябва да познавате откритата Божия воля, защото от това зависи вашето лично, вечно благополучие. Библията е пътеводител, чрез който можете

да познаете пътя към вечния живот. Над всичко трябва да желаете да познаете волята и пътищата на Господа. Не бива да изследвате с цел да намирате библейски текстове, които можете да тълкувате така, че да доказват вашите теории; защото Божието слово заявява, че това е изопачаване на Писанията за ваша собствена погибел. Трябва да се освободите от всяко предубеждение и в дух на молитва да пристъпите към изследването на Божието слово.“ Review and Herald, 11 септември 1894 г.

„Уилям Милър е роден в Питсфийлд, Масачузетс. Формалното му образование се състои само от 18 месеца, но той се самообразова чрез силно развития си навик за четене. Още отрано започва и да пише, като съчинява поезия и води дневник. Четенето му го среща с автори безверници, които го повлияват в посока към деизма. В края на двадесетте си години той става мирови съдия и участва във войната от 1812 година. Няколко преживявания по време на този конфликт насочват ума му към един личен Бог. До 1816 година той преживява обръщане и започва сериозно изучаване на Библията. Той пише: „Писанията... станаха моя наслада, а в Исус намерих приятел.““

„До 1818 г., в своето изследване на пророчествата, той стигна до заключението, че Исус ще се завърне „около 1843 г.“. През 1831 г., след силно убеждение и провиденциално ръководство да стори това, той започна да споделя изследванията си публично в тесен кръг. След като през 1839 г. се среща с Дж. В. Хаймс, виден редактор, се откри пътят да проповядва пред големи множества в големите градове. Макар и да срещаше съпротивата на мнозина, неговото проповядване, както и това на други, които приеха адвентната вест, оказа значително въздействие, като до 100 000 души приеха вярата в скорошното идване на Христос. Елън Хармън го чу в Портланд, Мейн, през март 1840 г., когато беше на 12 години. Тя разказва: „Г-н Милър проследяваше пророчествата с точност, която поразяваше със убеждение сърцата на слушателите му. Той се спираше върху пророческите периоди и привеждаше много доказателства, за да укрепи становището си. След това неговите тържествени и силни призови и предупреждения към онези, които не бяха подготвени, държаха множествата като омагьосани.“ Life Sketches, 20.